

Wedden om een miljoen?

Blijspel in drie bedrijven

Wouter van Schie
Makoenders, © 2009

Rollen:

Herman
Jacques
Greetje
Petra
Leonie
Martijn
Rutger
Bella
Buurman

Niets uit deze uitgave mag zonder toestemming van de auteur/uitgever worden vermenigvuldigd. Gehele of gedeeltelijke opvoeringen waarvoor deze tekst wordt gebruikt dienen - in verband met verschuldigde uitvoeringsrechten - vooraf te worden gemeld aan Makoenders/Wouter van Schie, bij voorkeur via e-mail: theater@makoenders.nl.

Voor meer informatie en contact met Makoenders, zie www.makoenders.nl.

(het is buiten slecht weer: het regent en het is erg koud)

(decor: een huiskamer; links is de buitendeur, in het midden zien we de trapdeur en de keukendeur; rechts is er nóg een deur (straks door Herman en Jacques omgedoopt tot 'logeerkamer'); er is een open haard, er staat een bank en er staan stoelen; we zien ook een goedgevulde boekenkast)

EERSTE BEDRIJF

(Herman, in nette kleren gestoken met mooi horloge om, en Jacques, in een eenvoudig colbertje, zijn op toneel; Jacques zit gespannen achter de computer, hij is druk bezig een computer in elkaar te zetten; de zijkant ervan ligt er af, we zien hem nog net - zonder dat Herman het ziet - een bankbiljet in een grote, dikke envelop in de computer stoppen, en daarna schroeft hij de computerwand dicht; Herman ijsbeert, de krant lezend)

HERMAN: *(mompelend)* Elke dag hetzelfde liedje... Ja hoor, twintig doden bij zelfmoordaanslag Pakistan... ...drugssmokkelbende opgepakt in Colombia... ...forse aardbeving in Costa Rica... ...motie van wantrouwen in Den Haag - ja, uiteraard... ...ah, weer eens een kindmoeder van... hmm... ...twaalf... ...en ja hoor, daar is-ie weer, de ontsnapte TBS'er... ...Wat een griezel, die vent... *(tegen Jacques, die niet op- of omkijkt)* ...Geen bijzonderheden vandaag, Jacques...

GREETJE: *(op, met bezem, zingend, komt langs bij de printer)* ...Het papier is bijna op, meneer Jacques... *(mompelend)* ...Dát is snel gegaan... *(pakt vel papier van de printer, draagt het gedicht hardop voor)*

'AllerLiefste Allard,

Aan jou schenk ik mijn broze hart, mijn vriend,
omdat ik weet hoezeer jij mij zal missen.
Ik zie jouw gezicht nu voor me - 't is gissen,
omdat ik vele tranen heb gegriend.

Nog even heb ik te leven verdiend,
hoelang is niet aan mij om te beslissen.
Ik hoef mij daarvan niet te vergewissen,
want straks word ik vanzelf wel helderziend.

Blind was ik elke dag weer van vertrouwen
op een betere afloop van mijn reis,
maar dat heeft helaas niet zo mogen zijn.

Deze laatste verzen mocht ik nog bouwen;
ze zijn voor jou, ik raak nu van de wijs.
Gegroet, ik denk aan jou, en voel geen pijn.'

HERMAN: *(heeft nauwelijks geluisterd, legt krant weg)* Mooi, hoor, Greetje. Je hebt je carrière als voordrachtskunstenaar gemist.

GREETJE: *(met gespeeld respect)* Dat hangt ook af van het voor te lezen product, meneer Herman. *(zucht)* Jee... Wat zielig... Ik bedoel... ...dat gedicht. Jaja... *(schudt het hoofd, praat voor zich uit)* Jullie maken d'r wat van, heren. *(mompelend)* En dan zijn d'r ook nog mensen die het mooi vinden. *(gaat hoofdschuddend verder met bezemen; Herman denkt na, ijsberend, nu zonder krant)*

HERMAN: Bomen... ...gekomen... ...Lust... ...kust...

JACQUES: Gaat het, Herman? ...Moeilijk, hè? *(Herman reageert niet)* Ach, laat ook maar... Homo compónens. *(Greetje kijkt vreemd op)* 'De dichtende mens', Greetje.

GREETJE: O...

JACQUES: Je hebt trouwens de verkeerde bezem; die is voor buiten.

GREETJE: O ja... *(Greetje met bezem naar keuken, komt terug met de binnenbezem en gaat verder met bezemen, Herman loopt een beetje in de weg; Jacques is nog bezig met de computer; vervolgens is Greetje klaar)* Zo... Ook weer klaar. *(brengt de bezem in de keuken en komt meteen terug in de kamer; ze denkt na)* Wat een naar gedicht eigenlijk... Wie wil er nou zo iets? ...'t Is me wat. *(haalt een dik boek uit de kast, bijvoorbeeld een gedichtenbloemlezing van Gerrit Komrij en gaat op de bank zitten lezen)*

HERMAN: *(nog steeds ijsberend)* 't Is lastig... Bomen... ...gekomen... ...kusje... ...zusje...

Tja... Wat een rámp, zeg... Hoe is de stand, Jacques? Moet jij je colbertje niet uittrekken?

JACQUES: *(licht geërgerd)* Sst! ...Ben bezig! Hij doet het zo wel weer. ...Ik heb het trouwens niet zo warm, hoor...

HERMAN: Oké, oké... Ik zal je niet storen... Kusje... ...liefdeslusje... nee... liefdeszusje... Hè nee... Potjandikkeme, dat is lang geleden dat we zélf moesten nadenken. *(tegen Jacques)* Heb je al gebeld voor iemand?

JACQUES: Stil nou, Herman! Laat me nou even... Met een beetje mazzel is het euvel al verholpen... Ja... Ja... O...

HERMAN: *(weet al wat er nu gaat komen)* ...nee...

JACQUES: Nee... ...toch niet. Hij is nog niet klaar met opstarten.

HERMAN: Laat dan toch ook even iemand komen, als je niet weet wat er aan de hand is!

JACQUES: Liever niet, Herman, bij voorkeur niet. Hoe minder mensen aan huis, des te meer voel ik mij thuis.

HERMAN: Het zou toch een ramp wezen als...

JACQUES: ...Stil nou, Herman! Hij is bezig! ...Het lukt heus wel. Wedden?

HERMAN: Ja... Jón lukt het wel, dat moet gezegd... Ík ben zo a-technisch als de pest... *(met gespeelde zelfspot)* Ik weet niet eens wat 'technisch' betekent...

JACQUES: Je raaskalt weer, Herman. Val jezelf toch niet af... Je moet gewoon even wachten. *(de pc lijkt het weer te doen)* Ja... Nee, nog niet.

HERMAN: Heus, Jacques, wees nou verstan...

JACQUES: *(overdreven blij)* ...Jaaah! ...Hij doet het weer! Zie je wel? Klaar!

HERMAN: Wat heb je nou precies gedaan?

JACQUES: O... Los contactje, meer zal het niet zijn geweest.

HERMAN: Ik snap d'r niks van. Maar..., mooi! Yes! ...We zijn back in business!

JACQUES: Mag het éven in het Nederlands alsjeblieft?...Zodat het ook mij en Greetje gerieft? ...Grammaticaal correct, taalrijk en bij voorkeur met een bijzonder rijmschemaatje? En anders graag in het Frans... Vive la France!

HERMAN: Haha! Hij is er weer, mijn broertje ...Wel knap hoor, Jacques. Ik ben trots op je, jochie...

JACQUES: Eh... Ik ben de oudste, weet je nog? Ik ben je bróer.

HERMAN: En ik de slimste... Maar niet met computers en e-mail en zo...

JACQUES: Nou, de slimste...?

HERMAN: Zéker weten. ...Maar jij de handigste.

JACQUES: Jazeker, maar niet met exemplaren van het zwakke geslacht.

HERMAN: Haha! ...Nee, níet met vrouwen...

GREETJE: *(reageert niet; leest voor zichzelf uit de bloemlezing, hardop)*

'Hier ligt Poot. Hij is dood.'

En dan dit: ...een dode boekhouder, weduwe geen kinderen...

'Hier ligt mijn lieve echtgenoot

Men zegt, in 't rekenen was hij groot

Maar ik zeg tot mijn groot verdriet

Vermenigvuldigen kon hij niet.'

O, o...

'Tandarts... ...'Hier vul ik mijn laatste gaatje.'

...Dat ze vroeger zó hun brood konden verdienen... Maar ach, als ik om me heen kijk... D'r is niet veel veranderd in de wereld.

JACQUES: Met die computers tegenwoordig is het leven in élk geval een stuk makkelijker geworden. Ook voor dichters! ...Al had dat gedoe met de hand natuurlijk wél wat.

HERMAN: Zat er vandaag nog iets leuks bij de post? *(pakt een stapeltje brieven van tafel en bekijkt ze)*

JACQUES: Nee, niks bijzonders, geloof ik...

HERMAN: En hebben we veel mailtjes?

JACQUES: Dat-ie het weer doet, betekent niet automatisch dat ik de e-mail ook al heb gecheckt... Momentje, zeg!

HERMAN: Ook jij kalm aan, broertje van me! *(pakt een brief, en leest die)* ...Eh... Hebben we ook poëzie voor pedo's?

JACQUES: Herman!

HERMAN: Geintje... Die van die man, die vraagt om een 'liefdesgedichtje voor zijn zeventwintig jaar jongere geliefde'.

JACQUES: O, die, ja...

HERMAN: Handgeschreven. Haha! ...Schrijft bijna net zo mooi als jouw... eh... jij. ...Kijk! *(laat brief zien)*

JACQUES: Nou...

HERMAN: Bijna, zei ik.

GREETJE: Lusten de heren misschien koffie?

HERMAN: Van jou altijd, Greetje. ...Ik moet zeggen... Je bent er pas vier dagen, maar het voelt al een beetje vertrouwd. Ik begin Cora al bijna te vergeten...

JACQUES: *(kijkt vrolijk, zonder dat de anderen dat zien)* Nou, ik zal nog heel lang aan haar blijven denken... *(kijkt nu wat verdrietig)* De arme ziel.

HERMAN: Triest hoe snel het is gegaan... Wat wás ze goed voor ons...

JACQUES: Inderdaad. Bijzonder goed, zelfs. Eh... Niks te na van jou, hoor, Greetje...

GREETJE: Dank u, meneer Jacques.

JACQUES: Zeg toch gewoon Jacques. Toe!

GREETJE: *(beetje boos)* Nee, dat doe ik niet!

JACQUES: Oké, oké. ...Doe mij ook maar een bakkie leut. *(grappend, maar half ernstig)* Je koffie wordt steeds beter, Greetje. Blijf er op letten, want je zit nog in je proeftijd! ...'Bruine bonen gemalen tot een heel fijn stoffie, geven de mens zijn verslaving aan de koffie...'
(Greetje af, naar de keuken; Jacques praat weer gewoon) Zeg, Herman, staat dat nou voor vandaag op de agenda, dat curieuze gedoe voor de tv?

HERMAN: Vandaag? Vandaag? ...Daar zeg je wat, Jacques! Ja, vandaag zouden ze komen... Hoe laat ook al weer?

JACQUES: *(kijkt op zijn horloge)* Nú ongeveer... *(er wordt op de buitendeur geklopt, Petra roept 'Hallo!'; Greetje komt direct uit de keuken en doet open; Petra en daarachter Leonie op, beiden met een pruik op)*

GREETJE: Goedendag. Wat kan ik voor u doen?

PETRA: Wij zijn van de tv. Van 'Werk aan huis' ...Leuk, dat bordje met 'Pas op! Géén waakhond!'

GREETJE: Tja... Werk aan huis? Is dat een klussenprogramma?

PETRA: Nee, mevrouw. ...Maar, u wist toch dat we vandaag...?

HERMAN: Laat de dame maar binnen, Greetje, wij weten ervan!

GREETJE: *(beetje boos)* Waarom weet ik dan van niks? U heeft mij niets verteld...

HERMAN: Vergeten. Sorry, Greetje. *(tegen Petra)* Hartelijk welkom! Hoe maakt u het?

PETRA: We... we willen ook graag onze spullen meenemen, zodat we straks meteen kunnen beginnen.

GREETJE: Wilt u koffie, mevrouw?

PETRA: *(licht verbaasd over het snelle aanbod; roept naar achter haar)* Koffie, Leonie?

LEONIE: Nee, liever thee...

PETRA: Ik graag koffie... En Lé... ...heeft liever thee... O, dat rijmt. Haha!

GREETJE: *(onbewogen)* Goed. Koffie en thee dus. Komt in orde. ...Komt u verder! Ik ben Gretha, maar zeg maar Greetje. *(steekt hand uit, Petra en Leonie schudden handen)*

PETRA: Dank u. Mijn naam is Petra, Petra de Man. ...Nou, we zijn er eindelijk.

LEONIE: Het was een lange rit. ...Ik zal me even voorstellen: Leonie Cruyff.

HERMAN: Cruyff?

JACQUES: Met cee, u ie-grec en dubbel ef?

LEONIE: Ja, maar géén familie van... 'Maar ik kan wél een beetje voetballen', zeg ik dan altijd. ...Goh... Jullie wonen hier wel afgelegen, zeg!

GREETJE: Voetbal... Bah... Niet mijn ding... *(Greetje naar de keuken)*

JACQUES: Ja, 't een heel eind van de bewoonde wereld vandaan. En daarom heet het hier 'Villa Afgelegen'.

LEONIE: Heus? Dat naambordje heb ik dan zeker gemist?

PETRA: *(grappend)* Ja, net als die ene afslag.

JACQUES: Niks hoor, je hebt niks gemist. Er is geen bord. ...Alleen voor de 'hond'.

PETRA: Hébben jullie een hond?

JACQUES: Neenee, er zijn hier geen viervoeters. We lopen allemaal op twee benen...

LEONIE: Dus dit huis heeft een naam, zonder dat dat erop staat?

JACQUES: Klopt. ...Is dat niet mogelijk soms? Is daar iets merkwaardigs aan? Mensen lopen in het algemeen ook zonder naambordje over straat, toch?

LEONIE: Tja, daar zit wat in...

PETRA: Lé, onze spullen...

LEONIE: Ja... *(Petra en Leonie naar buiten, komen direct ieder terug met een kleine tas met geluidsspullen en een grote weekendtas)*

JACQUES: Zeg, ik vind het eerlijk gezegd tamelijk bizar dat jullie ons komen filmen. Dat gaf ik al aan door de telefoon. ...Ik zou graag wat meer over de achtergrond willen weten.

LEONIE: Tja... Eh... *(lachend)* U vertrouwt het niet helemaal, al die aandacht?

HERMAN: Eh... *(wijst op de weekendtassen)* Jullie hebben koffers bij je? *(nu grappend)* Wat leuk dat jullie blijven slapen!

PETRA: Inderdaad.

HERMAN: Inderdaad? ...Je bedoelt?

PETRA: *(tikkie verleidelijk)* U dacht toch niet dat wij vandaag nog dat hele eind terug naar eh... ...Hilversum gaan? En we hebben hier best veel te doen, meneer...

HERMAN: ...Herman. Neem me niet kwalijk, ik had mijn naam nog niet genoemd...

PETRA: ...meneer Herman.

HERMAN: Nee, ik bedoel 'Herman'. Ik wil graag voorstellen dat we elkaar tutoyeren. Zeker als u... je... toch blijft slapen.

LEONIE: We hebben net een wereldreis achter de rug, Herman. En twee wereldreizen op één dag, dat trek ik niet. Dus reuzebedankt voor het aanbod.

HERMAN: Dan zijn we nu 'Herberg Afgelegen'. Klinkt wel goed, eigenlijk... *(gespeeld ernstig)* Mooie naam voor een spookhuis... *(nu vrolijk)* Haha!

JACQUES: *(kijkt gespeeld ernstig)* Herman! Zo schrik je de dames af! ...En als dit een spookhuis is, wie is dan het spook? *(Jacques en Herman kijken elkaar heel even aan, en daarna gaat hun blik heel even naar de keuken)* Dames, Jacques is mijn naam en ik heet jullie van harte welkom.

HERMAN: Jazeker, welkom aan boord! ...Fijn, weer wat vrouwvolk onder de pannen.

JACQUES: Och, we hebben toch ook Greetje... *(korte, pijnlijke stilte)*

PETRA: Goed! Dat is dan geregeld. We blijven vannacht hier. ...Maken we er gewoon een gezellige avond van ...Open haardje, zie ik, dus dat wordt een kampvuurtje erbij hier in de bush-bush.

HERMAN: *(enthousiast, olijk)* Samen liedjes zingen...

PETRA: *(gaat in de sfeer mee)* Nou... Gedichten voordragen, denk ik?

HERMAN: Glaasje bier erbij... Haha!

LEONIE: *(tikkie verleidelijk)* Krátje bier... *(Herman verbaasd)* Grapje!

HERMAN: Ik zie het al... Dat kan nog een aardig feestje worden... *(alle vier lachend; Greetje op uit de keuken met drie koppen koffie en een kop thee)*

GREETJE: Kijkt u eens, koffie en thee. Alstublieft. ...Ik zie dat u zich al helemaal thuisvoelt. *(ziet koffers)* Zijn dat wat ik denk dat het zijn?

HERMAN: We hebben de dames aangeboden te blijven slapen, Greetje!

GREETJE: *(verbaasd en beetje boos)* Wat?!

JACQUES: 't Is heus, Greetje. ...Gezellig, toch? Kampvuur, kratje bier... Haha!

GREETJE: *(mompelend)* Het moet niet gekker worden. *(herstelt zich)* *(tegen Leonie en Petra)* Ik zal zorgen dat het u aan niets ontbreekt.

JACQUES: Perfect! Ik waardeer je enthousiasme, Greetje! Ga zo door! ...Dames, leg nu nog eens uit: waarom wij?

PETRA: Waarom jullie?

JACQUES: Ik bedoel, waarom komen jullie uit Hilversum helemaal hiernaartoe, om een praatje te maken met twee eenzame, eenvoudige, in niets bijzondere broers? ...Wij slijten onze dagen met het schrijven van - laten we Hollands bescheiden zijn - wat versjes... Dat doen we in het plezierige bijzijn van onze geweldige nieuwe directrice Huishoudelijke Bijzaken - van de oude hebben we helaas onlangs afscheid moeten nemen. Verder verrichten wij de hele dag niets opzienbarends. We hangen hier wat rond in ons rustieke stulpje, waarin we ons van uur tot uur in het leven voortslepen. ...Intussen tobben we met tal van priemende taalvragen - die overigens telkens terugkomen, elke dag opnieuw. ...Enfin, wij zijn twee mannen die vooral druk bezig zijn met het woord, niets dan het woord... En aan het eind van elke lange, lome woordendag komt het moment dat we te bed moeten. In de ochtend kondigt zich zonder enige verrassing de volgende dichtdag aan. ...Zie daar ons liederlijke leven...

LEONIE U kunt het mooi vertellen. ...Waarom jullie? Ik weet het eerlijk gezegd ook niet. De redactie had via-via van jullie gehoord, en het leek ze wel bijzonder om er een verhaal van te maken. ...Hebben jullie nooit in de krant gestaan, het lokale sufferdje bijvoorbeeld?

JACQUES: We hebben hier geen huis-aan-huisblad, alleen het dágblad. Dat lokale sufferdje zijn we zelf, vrees ik.

PETRA: We moeten maar even zien wat er inzit. Ik bedoel, wat er uitkomt...

JACQUES: Haha! Dat is óók leuk geformuleerd! ...Maar eh... In vijf minuten ben je met ons klaar, hoor. Wat hebben wij de mensheid nou te vertellen? Wie zit er op ons verhaal te wachten? Niemand, denk ik. ...Voor welk programma was het ook al weer?

LEONIE: Tja, eh... Wij zijn van 'Werk aan huis'. Kent u dat televisieprogramma?

HERMAN: *(gespeeld verbaasd)* Te-le-vi-sie, wat is dat? *(Leonie en Petra kijken rond in de kamer, er staat geen tv; ze kijken elkaar aan en weten niet wat ze ervan moeten denken)*
Geintje! *(Leonie en Petra lachen nu hardop, ook Jacques en Herman lachen; Greetje staat er droog bij te kijken)*

GREETJE: Als u begint met filmen, waarschuwt u mij dan alstublieft? Dan kleed ik me even om. ...Ik wil er wel een beetje anders op dan ik er nu uitzie.

PETRA: Doen we, mevrouw... eh... Gretha!

GREET: Zeg maar Greetje, hoor.

PETRA: Goed, mevr... eh... Greetje. Enne... Wij hebben er zin in, hoor! We gaan er een leuk filmpje van maken. ...Waar mogen we onze spullen laten? *(Greetje kijkt Jacques en Herman aan met vragende blik)*

JACQUES: Ik zou zeggen, in de... eh... logeerkamer... *(Greetje nóg verbaasder; blik van verstandhouding tussen Jacques en Herman)*

HERMAN: Tuurlijk, ja, in de... logeerkamer... Eh... Eén momentje... De logeerkamer... *(wenkt Jacques, ze lopen naar de kamerdeur rechts, gaan binnen, we horen twintig seconden lang enorme opruimherrie, dan komen ze weer terug in de kamer)* De logeerkamer... Komt u maar, dames! *(Petra en Leonie laten hun zware weekendtassen door Jacques en Herman naar de logeerkamer sjouwen; zelf nemen ze de geluidsapparatuur, die ze in de woonkamer laten; Petra en Leonie gaan de 'logeerkamer' in; Greetje hoofdschuddend naar de keuken)*

JACQUES: Jij vindt het wel gezellig, hè, Herman?

HERMAN: Je bent nét moeder...

JACQUES: Laat haar er maar buiten, alsjeblieft.

HERMAN: (*spottend*) 'Jij vindt het gezellig, hè, Herman?' Ik bedoel: als jij iets vindt, moet je dat gewoon zélf zeggen: 'Ik vind het gezellig'

JACQUES: Eens. Oké. ...Ik vind het twee lekkere wijven.

HERMAN: Jacques! ...Zo ken ik je niet!

JACQUES: Bedoel je dat niet?

HERMAN: Nou ja... Je hebt natuurlijk helemaal gelijk. Ze zien er goed uit... En met een beetje geluk zijn ze vanavond voor ons.

JACQUES: Herman!

HERMAN: Jij dacht hetzelfde... Geef toe!

JACQUES: Ja. (*we horen luide schuifgeluiden van grote voorwerpen vanuit de logeerkamer*)

...Ik hoop maar dat het twee onbedorven romantische typjes zijn die allebei al een tijdje smachten naar een heftige liefdeservaring... Liefst natuurlijk met een volwassen, rijpe, intellectuele, zeer belesen én creatieve man.

HERMAN: Creatief? Jij? Ik? ...Tussen de lakens? Man, het is al zó lang geleden dat we die wulpse tweeling... Haha! Weet je nog? Dat duet van Jobet en Babet... ...zo heetten ze toch, of noemden wij ze alleen zo? ...Ons kwártet... Retteketet! (*proest even van het lachen*) Dat waren nog eens tijden...

JACQUES: Nou, deze twee exemplaren zijn minstens zo appetijtelijk... Maar ja, ik kan ze nog niet helemaal goed peilen.

HERMAN: Nee, misschien gaat het feestje wel helemaal niet door vannacht.

JACQUES: Dan blijven wij weer die twee hoogstaande, droogstaande oude bokjes. Dat zou spijtig zijn, met die fraaie typjes in huis. Ik zou ze graag meenemen naar een ver, warm land... ...bijvoorbeeld naar Australië.

HERMAN: Australië? Hoe kom je daar nou op?

JACQUES: O, zo maar...

(*Petra en Leonie komen binnen*)

LEONIE: Keurige kamer... Netjes opgeruimd. Bedankt!

HERMAN: 't Was geen moeite, hoor.

PETRA: We hebben de boel nog wel eventjes ietsje anders neergezet. Dat vinden jullie toch niet erg?

JACQUES: Vanzelfsprekend niet! Leef je maar uit. (*er wordt op de buitendeur geklopt*)

PETRA: Ah, daar zal je ze hebben! (*Greetje komt de keuken uit om open te doen*)

HERMAN: Wie?

PETRA: De jongens... Ónze jongens... De cameraploeg!

JACQUES: C-cameraploeg? ...Nog meer mensen?

GREETJE: (*beetje boze zucht*) Kan er nog wel bij...(*denkt even na*) Ja, ik heb genoeg koffie... ...en thee in huis. (*doet open*) Hallo! Kom binnen, heren! Wat leuk dat jullie er zijn!

(*Herman en Jacques kijken elkaar verbaasd aan, vanwege het plotselinge overenthousiasme van Greetje; Rutger en Martijn naar binnen, met cameraspullen*)

HERMAN: Heren, welkom in Villa Afgelegen! ...Ik ben Herman.

JACQUES: Jacques is de naam.

GREETJE: (*vraagt aan Martijn en Rutger*) Koffie? Thee?

MARTIJN: Nee, Martijn en Rutger... Haha! (*lacht om eigen grap*) Koffie, graag. Dank u.
 ...Wát een ontvangst, geweldig!

RUTGER: Rutger... Ik heb liever thee, als dat kan.

GREETJE: Komt voor de bakker. ...Ik ben Gretha. Maar zeg maar Greetje. (*Greetje naar de keuken*)

MARTIJN: Grappig, dat bordje in de voortuin... Met 'Blaf zelf!'

HERMAN: We hebben geen bel, vandaar. ...Maar, hartelijk welkom dus. Ons huis is jullie huis! ...Begrijp ik het goed? Jullie zijn niet met de dames meegereisd?

RUTGER: Dames? Welke dames?

PETRA: Wij zijn van het geluid, men... eh... Herman. Onze collega's doen het camerawerk.

MARTIJN: Collega's? Ik wist niet...

PETRA: Nee, dat klopt... Wij wisten ook pas gisteren dat we deze klus gingen doen, hier op deze 'afgelegen' locatie.

RUTGER: Ja, het is een eind rijden... En we misten de afslag eerst ook nog... (*tegen Leonie*) Ken ik jou? (*tegen Petra*) ...Jou misschien ook?

LEONIE: Nee, geen idee. ...Nou, we zijn er allemaal... Dus kunnen we zo aan het werk! (*geeft Martijn en Rutger een hand*) Ik ben Leonie... Ik ken jullie nog nie.

JACQUES: (*mompelend*) Dat rijmt.

PETRA: O ja... Mijn naam is Petra.

JACQUES: (*mompelend*) Dat ook. (*Petra moet lachen*)

RUTGER: Okee. Ik dacht even... Meestal doen wij het geluid zelf...

LEONIE: Maar nu niet. Makkie, hè?

MARTIJN: Wat een luxe, inderdaad. Heerlijk! ...Eindelijk zijn onze gebeden verhoord. (*roept in de lucht*) Dank u!

HERMAN: Er is hier niemand die je hoort, hoor. Haha!

LEONIE: (*dromerig*) Toch gebeurt het wel eens, hè? Dat je dromen uitkomen... Dat geloof ik tenminste.

MARTIJN: Ik pak even mijn weekendtas.

RUTGER: Ja, ik ook. Goh... 't is nét of ik jullie ergens van ken.

PETRA: Dat is zéker niet wederzijds.

RUTGER: (*kijkt Leonie aan*) Je haar zit anders...

LEONIE: Ik weet niet wat je bedoelt.

RUTGER: Dan zal ik me wel vergissen.

JACQUES: Eh... Weekendtas, hoor ik je zeggen? Jullie blijven dus ook slapen?

MARTIJN: Jazeker, dat kan niet anders. Ze willen 'een volle dag uit het leven van', en daar hoort de avond ook bij. En midden in de nacht terug, daar heb ik geen zin in... U dacht...?

JACQUES: Nee, ik snap het, ik snap het. Geen enkel probleem. Ja, eh... ...toch wel. We hebben een probleem. ...U vieren kent elkaar dus niet, en wij hebben maar één logeervertrek met twee niet al te grote bedden. (*stilte*)

MARTIJN: Maar wij kennen elkaar wél goed, hè Rut?

RUTGER: Tja... Wij zijn niet zo moeilijk. Als de dames het niet erg vinden...

HERMAN: Weet je wat, Jacques? Wij staan ons bed vannacht wel af, dan slapen wij voor een keertje in de huiskamer.

JACQUES: Nou, ik betwijfel of de heren... eh... en de dames... of we... Ja, ja, dat is een werkbaar idee... Natuurlijk!

RUTGER: 't Hoeft echt niet hoor, meneer.

JACQUES: Jacques... Jácques, alsjeblieft. Zo oud ben ik tenslotte nog niet. En zéker niet van geest.

RUTGER: Goed, Jacques. Doe alsjeblieft geen moeite, ben je gek zeg! Wij kunnen wel hier in de kamer slapen.

PETRA: Mag ik me er even tegenaan bemoeien? Ik vind... Wij zijn hier zo maar te gast, kennelijk nogal onverwacht. Dan kunnen we het niet maken om...

(Greetje op met een kop koffie en een kop thee)

HERMAN: Kom, wij slapen wel hier in de kamer. *(Greetje kijkt zeer verbaasd)*

PETRA: Nee zeg! De logeerkamer is groot genoeg voor ons vieren. Geen enkel probleem.

HERMAN: Maar jullie kennen elkaar niet eens...

PETRA: Dit is het jaar 2009 ...Vroeger had je de jaren zestig, daarna de vrouwenemancipatie en de sexuele revolutie - of andersom - en nu...

JACQUES: Nu zijn júllie er. Haha! ...Goed. We doen het zoals jullie het zelf willen.

MARTIJN: Nou, ik weet niet...

RUTGER: Mart, geen gezeur verder. Kom op, hé! ...Waar moeten we zijn?

LEONIE: Kom maar mee! *(gaat Rutger voor die met zijn weekendtas naar de logeerkamer loopt, Martijn volgt hem, Petra loopt ook mee; ze gaan alle vier naar binnen en doen de deur achter zich dicht; Greetje wordt een beetje boos om zoveel brutaliteit, ze kijkt geërgerd)*

HERMAN: Laat maar, Greetje, het is goed... *(uit de logeerkamer horen we in het hiernavolgende opnieuw schuifgeluiden en gerommel)*

GREETJE: Zoveel mensen... Voor een klein stukje televisie, over... over jullie. Goh...

Interessant, hoor! ...Nou, Greetje, ga maar eens aan het werk, daar word je voor betaald. De hele keuken moet nog. *(Greetje loopt naar de keuken)*

JACQUES: *(droog)* 't Zal wel moderne televisie zijn, Greetje. In China zou je het verborgen werkloosheid noemen, vier man - en vrouw - sterk... Maar, het is in elk geval weer eens wat anders, héél verfrissend vooral, vier jongelui in huis.

GREETJE: *(beetje boos)* Let op uw woorden, meneer Jacques!

JACQUES: Voel je niet tekortgedaan, Greetje! Ik vermoed alleen dat de leeftjidsverschillen tussen jou en ons nét iets minder groot zijn dan die tussen ons drieën en onze gasten!

(Greetje de keuken in; daarna komen de vier weer terug uit hun kamer, ze doen hun haar en kleding nog snel even goed)

MARTIJN: Mooie kamer, heren, perfect!

RUTGER: En gezellige kamergenoten!

PETRA: Het zijn pittige bedden, zeg! ...O ja, we hebben ze nu toch weer een beetje anders gezet...

MARTIJN: ...Voor ons hoefde dat niet...

PETRA: ...Ik hoop niet dat jullie het erg vervelend vinden? ...Is het trouwens niet met jullie besproken, dat we zouden blijven slapen?

HERMAN: Nee, de dame die belde...

PETRA: Emilie? *(Rutger en Martijn kijken elkaar licht verbaasd aan)*

HERMAN: Ja, die... ...geloof ik. Ik weet het niet meer. Zij heeft er inderdaad niets over gezegd.

PETRA: Oei! Communicatiefoutje! ...Nou, sorry dan, namens de hele productiemaatschappij. *(Rutger en Martijn weer licht verbaasd)*

HERMAN: 't Is al goed. ...Het is trouwens wel een echte verrassing zo, met een hele cameraploeg. Hoe lang gaat de uitzending wel niet duren?

PETRA: Dat... eh... valt nog te bekijken. Daarover is nog niet echt iets bekend. *(aan Martijn en Rutger)* Toch? ...Weten jullie dat?

MARTIJN: Ja, uiteraard weet ik dat. Ronald heeft gezegd zo'n minuut of vijf... En als het niet interessant genoeg is...

PETRA: Vijf? Wat? Zo weinig? ...Dit is een ijzersterk verhaal! Ik zal wel zorgen dat het item langer wordt, dat regel ik wel.

RUTGER: Heb jij daar dan invloed op?

PETRA: *(uitdagend, stoer, kijkt veelbetekenend)* Tuurlijk! *(lachend)* ...Let maar op!

LEONIE: We rekenen op een kwartiertje, kan zelfs een half uur worden, afhankelijk van hoe leuk het allemaal is.

PETRA: Wat is het verhaal ook al weer?

RUTGER: Gedichten op bestelling. Maar laten we het verder aan de hoofdrolspelers zelf vragen. Meneer... Eh... ...Jacques, Herman, wat is jullie verhaal eigenlijk? Vertel er eens iets over, alsjeblieft?

HERMAN: Ons verhaal? Wat bedoel je? We zijn gebeld door iemand van jullie, en die gaf aan dat het hun érg interessant leek om hier te komen filmen.

JACQUES: We zijn twee broers die samen poëzie bedrijven en gedichten schrijven, hier aan huis.

HERMAN: En die verkopen we.

JACQUES: We schrijven ze op... eh... met de hand. Kalligrafieren. Dat verzorg ik...

HERMAN: Zó goed... Ziet eruit als drukwerk.

JACQUES: Daarna stoppen we de gedichten in een fraai lijstje met glas ervoor, voor de mooiigheid.

HERMAN: En dan kopen onze klanten ze... Iedereen betaalt contant. Dát is ons sterke punt.

JACQUES: Tja...

RUTGER: Dat contante, of die... eh... rijmelarij?

HERMAN: Beide. Maar vooral het contant betalen... Dat is bijna een grap.

LEONIE: Hoe bedoelt u, eh... bedoel je, een grap?

HERMAN: Ik weet niet of ik dit wel wil vertellen...

JACQUES: Toe maar, Herman... De mensen mogen wel weten hoe we ons werk precies uitvoeren.

HERMAN: Nou, vooruit dan maar... Kijk, wij schrijven voor iemand een gedicht dat precies past op de situatie waarvoor het is bedoeld. Stel je voor... een vrouw gaat trouwen en zij wil haar man verrassen met 'lieve woordjes', 'uitingen van geluk en liefde', 'iets met eeuwige trouw' en 'hier en daar een kwinkslag'. 'En het moet wel mooi rijmen.' Dat soort vragen krijgen we. Die klant schrijft ons een brief of mailt ons - zo gaat het tegenwoordig meestal, telefonisch komt eigenlijk niet voor - zij stuurt wat gegevens door, en dan gaan wij aan de slag. Die gedichten zijn allemaal... hélemaal... zelfbedacht.

JACQUES: *(kucht)* Ja... Enne... ...handgeschreven... *(kucht)* ...door mij.

HERMAN: We zijn er járen geleden mee begonnen... En sindsdien leven we ervan.

RUTGER: En omdat jullie succes hebben, maken wij er een filmpje over... Zó is het ons verteld... De redactie was écht onder de indruk. Een van jullie klanten heeft ons getipt, geloof ik. Een of andere kerel, ik weet niet wie. We moesten maar eens het een en ander uitzoeken... Was helemaal lyrisch over jullie... Ja, 't is een goed verhaal. Jullie zijn gewoon bijzondere mensen, die op een aparte manier in eigen huis hun geld verdienen...

JACQUES: Misschien zijn we alleen maar 'bijzonder gewoon'... 't Is geen al te grote vetpot, hoor, onze verdiensten. Maar we kunnen ervan leven...

HERMAN: (*enthousiast*) Mensen sturen het geld gewoon op, in een envelop. En wij geven bijna niks uit. Zelfs geen belasting... Haha! Niet verder vertellen, hoor!

PETRA: Ze sturen het geld op?

HERMAN: Ja. Vinden de mensen leuk. 'Net als vroeger'... Nederland en nostalgie, dat zijn twee handen op één buik.

JACQUES: Wat we overhouden, sparen we. ...Ik... eh... wij zijn twee eenvoudige mensen, die niet veel nodig hebben.

HERMAN: We sparen voor later. We willen naar Zuid-Frankrijk emigreren, over een tijdje. (*kijkt Jacques veelbetekend aan*)

JACQUES: Jaja... Het is allemaal voor later. Vive la France!

RUTGER: Dus jullie sparen?

HERMAN: Ja...

RUTGER: Ík zou het beleggen...

MARTIJN: Nou, ik anders niet, hoor!

RUTGER: Ach jongen, daar heb jij toch geen verstand van... De gemiddelde belegging heeft in de afgelopen tien, vijftien jaar flink z'n winst opgebracht.

JACQUES: Ja, dat is zo. Heel mooi!

MARTIJN: Behalve het laatste jaar!

RUTGER: Dat weet ik wel, de kredietcrisis met zijn nasleep. Maar dan nóg...

HERMAN: Mag ik mij even mengen in deze discussie?

MARTIJN: (*tegen Rutger*) Wat jij zegt slaat nergens op!

RUTGER: Tuurlijk wel! Wat weet jij er nou van? Wat zeur je nou?

MARTIJN: Ik zeur niet! Hou toch op, man!

HERMAN: Heren! ...Laat ik mij even mengen in deze discussie. De kredietcrisis heeft ons allemaal geraakt...

MARTIJN: Inderdaad. Ik heb belegd, en daar heb ik spijt van...

RUTGER: (*zucht*) En ik gespaard... Nou, dat heeft ook geen zoden aan de dijk gezet.

HERMAN: Aan ons is die hele crisis voorbijgegaan, hè, Jacques? Ik bedoel, we hebben...

JACQUES: Juist! Óns heeft het niet geraakt. Dat is het voordeel van... ..tastbare biljetten in plaats van virtueel geld.

RUTGER: Maar dat heeft ook nadelen... Ik bedoel, is het wel veilig?

JACQUES: Ach, ik heb het goed weggestopt. Zelfs Herman weet niet waar het ligt.

HERMAN: Nee. (*zucht*) En ik vind dat wel goed. (*zucht*) Het is beter zo... Ik...

JACQUES: Ik ben hier de penningmeester én de kassier. ...Ik let op de kleintjes. Een bank hebben wij niet nodig... Och, wie zou hier nou...? (*een moment stilte*)

PETRA: ...Zeg, zullen we het nu over iets anders hebben dan dat geld? Ik wil graag een verhaal in beeld brengen - met geluid. ...Zullen we dan maar?

LEONIE: Ja, je hebt helemaal gelijk. Laten we beginnen.

MARTIJN en RUTGER: Oké, oké.

LEONIE: Kom, jongens, laten we deze heren zo kort mogelijk van hun kostbare tijd beroven...

PETRA: Ja, actie! Anders komen we vannacht nooit klaar. (*anderen schieten in de lach*) (*tegen Jacques en Herman*) ...We hebben de opdracht gekregen om een goed en volledig verslag te maken. Ik bedoel: hóe ziet het dagelijks leven eruit van die twee beroemde...

HERMAN: ...Hoho! Zó beroemd of bekend zijn we niet!...

PETRA: ...maar onbekende dichters? Hoe staan ze precies in het leven?

LEONIE: Wat doen ze overdag, wat doen ze 's avonds?

JACQUES: Nou, niet veel. Wij zijn meer, wat je noemt, ochtendmensen.

PETRA: *(lachend)* En natuurlijk de vraag: wat doen ze 's nachts?

JACQUES: 's Nachts? *(maakt het spannend)* Dan... ...spookt het hier. Elke nacht...

HERMAN: *(maakt het nog spannender)* Wij denken... ...dat in ons huis de geesten rondwaren van aan paar écht beroemde Nederlandse dichters.

JACQUES: *(fluisterend)* Ze geven ons inspiratie. ...We horen hier af en toe de mooiste woorden fluisteren. Héél veel inspiratie... *(stilte)*

PETRA: *(lachend)* Ja hoor... Geloven jullie dat echt? ...Nou, ik zal er geen oog minder om dicht doen. Haha! ...Dus in dit huis vindt elke nacht het dodedichtersfestival plaats of zo?

LEONIE: Dat is toch je reinste flauwekul!

JACQUES: Dames, jullie weten niet waar je het over hebt. ...En jullie hebben werkelijk een schrómelijk gebrek aan fantasie.

HERMAN: *(fluisterend)* Geloof ons, het is écht waar...

LEONIE: *(ongelovig, maar verschrikt)* Heus?

PETRA: *(gespannen)* Is het... ...écht echt waar?

HERMAN: *(wenkt Leonie, Petra, Martijn en Rutger om dichterbij te komen)* ...Boeh!!! *(ze schrikken)* Haha! ...Jullie trapten erin! *(gelach alom)*

PETRA: Ja, jullie hádden me tuk.

LEONIE: Mij ook, ik geef het toe.

MARTIJN: Maar toch, hè... Zo kom je nog eens op ideeën! ...Doet het namelijk wel goed voor het item, een paar schimmen van overleden dichters erbij in beeld. Lachen, joh! ...Nou, we zien nog wel. Eerst maar aan de gang met het interview. We schieten zoveel mogelijk materiaal, net als anders. Later monteren we de boel wel.

HERMAN: Aha! The famous 'director's cut'.

PETRA en LEONIE: Pardon?

HERMAN: Ik bedoel... Ik begrijp dat de eigenlijke film pas op de montagetafel ontstaat.

MARTIJN: Klopt. Op de computer, inderdaad.

JACQUES: De computer regelt het allemaal, is het niet? Haha! *(bepaald ritmisch geklop op de deur, en duidelijk het geluid van een man die uitgebreid een blaffende hond nadoet; Petra, Leonie, Rutger en Martijn schrikken ervan)* Hè? Wie kan dat nou zijn?

PETRA: *(toch wel onder de indruk, maar gespeeld ernstig)* Een spook?

MARTIJN: Ik denk de burenen... Haha!

JACQUES: Nou, dat denk ik niet. *(Jacques wil opendoen, maar Greetje komt al aangelopen uit de keuken, nu sjiem aangekleed en opgedoft; ze lijkt ineens een ander mens; ze doet open)*

BUURMAN: *(ietwat vermomd; komt vrolijk binnen, hij spreekt met Amsterdams accent)* Dag mevrouw! ...Woef! Haha! Ik zoek een... O, wat gezellig druk hier... Ik zal me even voorstellen... Ik eh... Ik ben de nieuwe buurman. Henk Jansen.

GREETJE: Buurman? O... Nou, eh... komt u verder! Ik ben Greetje. ...Mag ik jullie voorstellen: dit is onze buurman! Henk Jansen.

ANDEREN: Buurman?

PETRA: *(tegen Herman en Jacques)* Jullie wonen hier toch alleen? Ik bedoel, het is hier middenin de rimboe.

BUURMAN: Ik woon hier pás... Ik kom uit eh... ..Mokum. ...Gaaf hoor, het platteland!

JACQUES: O, u bent de nieuwe bewoner van dat oude huis van... van... eh...

BUURMAN: Ja, precies. Daar ben ik ingetrokken...

(iedereen stelt zich nu aan Buurman voor)

BUURMAN: Mag ik u wat vragen? ...Eh... Leuk trouwens, dat bordje van die hond... Is dat voor de gein? Of word ik zo meteen tóch nog besprongen door de een of andere bouvier? ...Haha!

HERMAN: Nee... Dat... eh... dat schrikt boeven af, hè. We hebben geen bel. Die is ook niet nodig hier, right in the middle of nowhere. *(tegen alle gasten)* D'r gebeurt hier nooit wat... We hebben wél telefoon...

BUURMAN: Geen bouvier én geen boeven... Mooi! Tenslotte valt hier niets te halen, toch?

JACQUES: Juist! Helemaal niks bijzonders... We hebben hier alleen een uiterst kostbare én ónbetaalbare interieurmanager... Hè, Greetje?

GREETJE: *(licht geërgerd, tegen de Buurman)* Wat wilde u vragen?

BUURMAN: Ja... Dat is ook zo. Daar kwam ik voor... Heeft u alstublieft even een nagelschaartje te leen? M'n tenen liggen krom tegen de neus van m'n schoenen. Ik ken de mijne niet vinden.

JACQUES: Kán... Hét mijne... Als u tenminste op uw nagelschaartje doelt...

BUURMAN: Huh? Eh... Ja... Door die verhuizing en zo...

GREETJE: Nagelschaartje? Ja hoor... Momentje! *(loopt de keuken in, komt terug met nagelschaartje en kruimeldief) en geeft dit)* Alstublieft!

BUURMAN: Hmm... Over 'neus' gesproken... Ik ruik koffie... Ken dat kloppen?

HERMAN: Dat 'kan' kloppen, buurman.

BUURMAN: En wie zijn die mensen allemaal?

PETRA: Wij zijn van de tv, we komen opnames maken.

BUURMAN: Wie mot er opgenomen worden? ...Niemand ziek, hoop ik? ...Haha!

LEONIE: Nee hoor, meneer, het is voor een reportage.

BUURMAN: Een rippertage... Godallemachtig... En daarvoor mot je helemaal hier naartoe komen. 't Is hier het einde van de wereld, meissie.

PETRA: Daarom mogen we hier overnachten, want in één dag heen en terug, dat red je niet... U woont vlakbij?

BUURMAN: Nee... Wat? Vlakbij? O... Jazeker... Het is maar een uurtje lopen...

MARTIJN: Een uur lopen? Voor een nagelschaartje?

BUURMAN: Jazeker... Maar vandaar dat ik ook beleefd om een koppie koffie vraag aan mejuffrouw...

GREETJE: ...Greetje...

BUURMAN: ...O ja, Greetje. Want ik ben best wel moei... En ik mot dat hele eind nog terug... *(Greetje naar de keuken)* Mijn auto is kapot, weet u, en... ..Au! *(valt op de grond, grijpt naar zijn benen; ze pakken hem geschrokken op, leggen hem op de bank, buurman herstelt langzaam weer)*

BUURMAN: O... Niet... niet... filmen! Zo wil ik er niet op... Ik wil niet in beeld!

JACQUES: Maar eh... buurman... De opnames zijn nog niet begonnen... Maakt u zich daarover niet ongerust. ...Maar als ik ú zo zie, dan moet u nodig naar de dokter...

BUURMAN: Neenee! Niks niet! Ik ga niet naar de dokter... En ik ga nooit niet naar het ziekenhuis... Echt niet! Daar word je pas écht schijtziek...! (*Greetje met koffie in de kamer*)
 GREETJE: (*schrikt*) Wat is er met u, buurman?
 BUURMAN: Dat heb ik wel vaker. Slappe benen... Zo maar ineens... Maar het valt mee, deze keer, merk ik. ...Jeetje-kreetje, Greetje! Wat ziet u d'r eigenlijk mooi uit! Heeft u 'n feessie? Bent u jarig? Of doft u zich op voor uw vrijer?
 MARTIJN: Ik... eh... denk dat het voor óns is, hè, mevr... eh... Greetje?
 BUURMAN: (*kijkt afkeurend naar Martijn en Rutger*) Getverderrie!
 PETRA: Goed. ...Laten we nu maar eens beginnen waar we hiervoor zijn gekomen. Is dat een goed idee? Want anders moeten we hier straks nog twee nachten blijven slapen.
 RUTGER en MARTIJN: Och... (*Martijn kijkt Rutger aan*)
 MARTIJN: ...Dat vinden wij niet zo erg, hoor. Hè, Rut?
 RUTGER: Ik weet niet...
 BUURMAN: (*gaat zijn vingernagels knippen*) Ken... eh... Kán ik nog even blijven zitten?
 JACQUES: Maar natuurlijk! Gastvrijheid is onze tweede natuur!
 GREETJE: (*tegen Buurman*) Ik dacht dat uw téénnagels hinderlijk lang waren?
 BUURMAN: (*onverstoorbaar*) Ja, die ook...
 GREETJE: Ik moet verder... (*af naar keuken*)
 PETRA: Buurman, vindt u het vervelend wanneer wij alvast beginnen? Want we móeten nu aan de slag. (*zij zet Herman achter de computer en Jacques aan tafel, om daar een gedicht te kalligraferen*)
 BUURMAN: Ga je gang. Van mij heb je geen last. (*gaat onder het volgende verder met knippen van zijn vinger- en teennagels; Jacques begint met mooischrijven*)
 JACQUES: (*het lukt niet al te best, zucht*) Dit is knap lastig, zo....
 PETRA: Lukt het niet, men... eh... Jacques?
 JACQUES: Nee, niet echt...
 PETRA: (*met goedmoedige spot*) ...'Writer's block'?
 JACQUES: (*klein geïrriteerd lachje*) Nee, dat niet... Het is... (*diepe zucht*)
 HERMAN: Vertel het ze maar, Jacques.
 JACQUES: Wat?
 HERMAN: Vertel ze nou maar gewoon de waarheid... Ooit komt het toch uit.
 JACQUES: De waarheid?
 HERMAN: Gewoon... Zeg nou maar eerlijk dat je niet zelf schrijft.
 JACQUES: O, dat...
 LEONIE en PETRA: Wat?
 JACQUES: Nou... Herman bedoelt... dat dat... eh... kalligraferen... dat eh... dat doe ik niet zelf...
 LEONIE: O. ...Wie dan wel?
 JACQUES: Nou, eh... eigenlijk niemand.
 HERMAN: Jawel...
 JACQUES: Huh?
 HERMAN: We besteden dat, zeg maar, uit... ...aan Lucida.
 PETRA: Lucida?
 JACQUES: Ja, Lucida. ...Mooi, hè? (*pakt een vel papier met gekalligrafeerde tekst uit een la, en laat het trots zien*)
 LEONIE: Ik vind het schitterend... Het is zó knap, het lijkt écht net... alsof het gedrukt is.

BUURMAN: *(komt even kijken)* Ja, dat ziet er inderdaad zo uit... Aha! *(mompelend)* ...Ik weet genoeg!

JACQUES: Tja...

HERMAN: *(hoofdschuddend)* Tja...

MARTIJN: Oké. We gaan draaien. Eerste shot! ...Rutger! Let op! ...Petra, microfoon!

PETRA: Ja! *(ze stellen zich op, Martijn en Rutger filmen)*

MARTIJN: Cut!

LEONIE: Wat is er?

MARTIJN: De mike hangt in beeld! Let nou even op!

PETRA: O, sorry! Sorry! ...Stom van me!

MARTIJN: Ja hoor, écht niveau 'Man bijt hond'.

LEONIE: Sorry, zei ik al!

MARTIJN: Oké. Excuses geaccepteerd. ...We gaan verder! *(ze gaan weer aan het werk)*

HERMAN: Mag ik wat vragen?

RUTGER: Ja, wat is er?

HERMAN: *(wijst op de camera)* Als jullie opnemen, moet je toch een lichtje zien, een rood lampje, dacht ik?

RUTGER: Klopt.

HERMAN: Nou, dat zie ik niet...

RUTGER: O nee?

HERMAN: Nee, ik zie geen lampje branden. *(Rutger bekijkt de camera)*

RUTGER: Shit! ...Hij stond inderdaad niet aan.

HERMAN: Wat zijn jullie voor mensen?

PETRA: Ja... *(tegen Rutger)* Sukkel! *(praat Martijn na)* ...'Let nou even op!'

RUTGER: Jaja... Bedankt, men... eh... Herman. Goh, ik ben écht van slag vandaag. *(kijkt Leonie veelbetekenend aan)*

MARTIJN: Dat heb ik nog nooit meegemaakt met je. Nou, daar gaan we weer... *(er wordt kort en luid op de buitendeur geklopt; Leonie en Petra schrikken, Rutger en Martijn schrikken ook een beetje; iedereen kijkt verbaasd)*

DOEK

Het hele stuk is ter inzage bij Makoenders, zie www.makoenders.nl.